

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Komplexní služby věřitelům s. r. o.**, IČO: 604 66 766
se sídlem Prokopova 164/12, 130 00 Praha 3
zast. JUDr. Jakubem Svobodou, Ph.D., advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Arzinger & Partneři, s. r. o.
Na Perštýně 362/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČO: 750 46 962
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, čj. 6414/1.30/23-6, sp. zn. S8-2023-12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil, v podstatě však potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký a Pardubický kraj (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „oblastní inspektorát“) ze dne 29. 5. 2023, čj. 497/8.30/23-

16, sp. zn. S8-2023-12, a zamítl odvolání žalobce. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán

1) vinným ze spáchání přestupku na úseku odměňování zaměstnanců podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterého se jako zaměstnavatel měl dopustit tím, že neposkytl v období duben až červen 2022 zaměstnanci J. B. doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené mzdy stanovené nařízením vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 567/2006 Sb.“), pro druh práce sjednaný v pracovní smlouvě. Žalobce jako zaměstnavatel tak vyplatil zaměstnanci mzdu nižší, než činí nejnižší úroveň zaručené mzdy pro druh práce v pracovní smlouvě, úměrně snížená odpracované době.

Tím žalobce jako zaměstnavatel porušil ustanovení § 112 odst. 3 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).

2) vinným ze spáchání přestupku na úseku odměňování zaměstnanců podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, kterého se jako zaměstnavatel měl dopustit tím, že nesplnil povinnost poskytnout zaměstnanci mzdu nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém mu právo na mzdu nebo některou její složku vzniklo, neboť zaměstnanci Janu Bauerovi nevyplatil mzdu za měsíce duben 2022, květen 2022 a červen 2022, v rozsahu hodin vykázaných jako čerpaná přestávka na jídlo a oddech.

Tím žalobce jako zaměstnavatel porušil ustanovení § 141 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého mzda nebo plat jsou splatné po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jeho složku.

2. Žalovaný svým rozhodnutím změnil výrok I. bod 1. prvostupňového rozhodnutí pouze tak, že za slova „v období duben až červen 2022 mzdu ve výši 96,70 Kč/hod.“ doplnil slova „a mimořádnou odměnu (prémii) ve výši 1 Kč za každý z těchto měsíců“ a současně v následující větě vypustil slova „úměrně snížená odpracované době“. V ostatním žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Za uvedené přestupky správní orgán I. stupně uložil žalobci správní trest pokuty ve výši 12.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Napadeným rozhodnutím bylo nepřipustně zasaženo do legitimního očekávání žalobce založeného dřívějším jednotným a dlouhodobým postupem inspektorátů práce

6. Žalobce uvedl, že jeho legitimní očekávání bylo napadeným rozhodnutím porušeno tím, že se správní orgány odchýlily od své dřívější dlouhodobé správní praxe, která bezvýhradně aprobovala totožné postupy žalobce při poskytování přestávek v práci i při odměňování zaměstnanců na pozici vrátného. Toto legitimní očekávání bylo založeno několika kontrolami více různých inspektorátů práce, které při kontrole prováděné za totožných

okolností neshledaly nedostatky, pro které je nyní s ním vedeno přestupkové řízení, ačkoli se kontroly výslovně zaměřovaly na kontrolu stejných oblastí. Takové obdobné kontroly proběhly mimo jiné i u se žalobcem personálně propojené společnosti REI s. r. o., IČO: 485 93 681. Z protokolů o provedených kontrolách a kontrolních spisů přitom jednoznačně vyplývá, že skutkové i právní okolnosti případu se v mezidobí nijak nezměnily. Některé kontroly se přitom výslovně zabývaly právě otázkami zařazení zaměstnanců do skupin prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. a proplácením přestávky na jídlo a oddech a neshledaly pochybení žalobce.

7. Dále žalobce uvedl detailní informace ke zmíněným jednotlivým obdobným kontrolám.
8. Pod označením Kontrola 1 uvedl, že tuto kontrolu provedl Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj dne 10. 7. 2018, a to na pracovišti Oblastní nemocnice, Žižkova 146, Kolín. Předmětem kontroly bylo období od roku 2017 do kontroly, kontrola byla zaměřena na povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, pracovní doby a pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. K důkazu přiložil protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 5. 9. 2018, čj. 19175/4.50/18-24, sp. zn. I4-2018-1358.
9. Pod označením Kontrola 2 žalobce uvedl, že tuto kontrolu provedl dne 20. 10. 2021 Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj na pracovišti Vojenského technického ústavu Vyškov, V. Nejedlého, Vyškov. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností na úseku odměňování zaměstnanců, pracovní doby a pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. K důkazu přiložil protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 18. 2. 2022, čj. 27454/9.50/21-2, sp. zn. I9-2021-1820.
10. Pod označením Kontrola 3 uvedl, že tuto kontrolu provedl Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj dne 1. 3. 2016, a to na pracovišti pobočka Česká Lípa, Paní Zdislavy 2353, Česká Lípa. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností na úseku dovolené, odměňování zaměstnanců, pracovní doby a pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. K důkazu přiložil protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16. 3. 2016, čj. 2913/7.50/16-3, sp. zn. I7-2016-241.
11. Pod označením Kontrola 4 žalobce uvedl, že orgány inspekce práce provedly kontroly i u další osoby, která je s ním personálně propojená prostřednictvím osob společníků a jednatelů, a to u společnosti REI s. r. o., IČO: 485 93 681. V roce 2017 tak provedl kontrolu na jejím pracovišti v provozovně Hradec Králové (pracoviště v objektu firmy TSR Czech Republic, s. r. o.) na adrese Vážní 957, Hradec Králové a na pracovišti v objektu firmy Tereos TTD, a. s., cukrovar České Meziříčí na adrese Osvobození 277, České Meziříčí. Kontrola byla zaměřena mimo jiné na dodržování povinností na úseku odměňování zaměstnanců, pracovní doby a pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. K důkazu přiložil protokol o kontrole Oblastního inspektorátu pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 19. 5. 2017, čj. 4792/8.50/17-2, sp. zn. I8-2017-771.
12. Pod označením Kontrola 5 žalobce uvedl, že tuto kontrolu provedl dne 18. 3. 2016 Oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu u společnosti REI s. r. o., na pracovišti REI, SRO, PHA na adrese Prokopova 12/164, Praha 3. Kontrola byla zaměřena mimo jiné na dodržování povinností na úseku odměňování zaměstnanců, ochrany osobních práv

zaměstnanců a pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. K důkazu přiložil protokol o kontrole Oblastního inspektorátu pro hlavní město Prahu ze dne 2. 5. 2016, čj. 3479/3.50/16-8, sp. zn. I3-2016-537.

13. Žalobce shrnul, že podřízené orgány žalovaného prováděly v letech 2016 až 2021 několik kontrol na pracovištích žalobce i pracovištích s ním propojených osob. Kontroly se přitom zabývaly stejnými oblastmi jako kontrola v nyní řešeném případě. Mezi výslovná zjištění učiněná v rámci kontrol patřilo opakovaně zařazování zaměstnanců na pozici vrátný či zaměstnanců s obdobnou pracovní náplní do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Současně některé kontroly výslovně zjistily i poskytování neproplácených přestávek v práci na jídlo a oddech v případě zaměstnanců na pozici vrátný či zaměstnanců s obdobnou pracovní náplní. Veškeré v minulosti provedené kontroly přitom vycházely z podkladů, které byly v rozhodných okolnostech totožné či obdobné s podklady, které měl k dispozici oblastní inspektorát i žalovaný. Veškeré kontroly přes učiněná zjištění fakticky aprobovaly postupy žalobce. Žádná z popsaných kontrol nezjistila u žalobce ani dalších osob nedostatky spočívající v chybném zařazení zaměstnanců do skupin prací dle nařízení č. 567/2006 Sb., ani v neproplácení přestávek v práci na jídlo a oddech, ačkoli se kontroly výslovně či implicitně těmito otázkami zabývaly.
14. Uvedený postup tedy v žalobci navodil legitimní očekávání, že jeho postup je v souladu s právními předpisy, zejména v souladu se zákoníkem práce a nařízením č. 567/2006 Sb. Toto očekávání bylo v žalobci udržováno a utvrzováno s každou další kontrolou, která se zabývala dotčenými otázkami a konstatovala bezchybnost postupu žalobce v těchto otázkách. Žalobce přitom po celou dobu jednal s dobrou vírou ve správnost výkonu veřejné moci, když kontroly považoval za prováděné k tomu odborně vybavenými osobami, které měly za úkol důkladně prověřit, že žalobce dodržuje své zákonné povinnosti, mimo jiné v oblasti odměňování. Pokud tomu tak ve skutečnosti nebylo a kontroly u žalobce byly odbyté či spíše formální, není dle názoru žalobce spravedlivé, aby předchozí nedostatečný výkon kontrolních činností ze strany veřejné moci byl nyní přičten k jeho tíži.
15. Nespravedlnost spatřuje žalobce v tom, že jeho vzniklé a dlouhodobě udržované legitimní očekávání potvrzující správnost a zákonnost postupu bude zcela přehlíženo a bude upřednostněn apriorně svévolný postup žalovaného a oblastního inspektorátu, kteří bez jakéhokoli upozornění či bližšího odůvodnění zcela otočili svůj dřívější přístup a uznali žalobce vinným z něčeho, co dříve výslovně či mlčky aprobovali jako postup v souladu se zákonem.
16. K uvedenému dle žalobce přistupuje i další skutečnost, a to že s ním v minulosti bylo vedeno přestupkové řízení pro obdobné jednání, které však nikdy nebylo řádně a pravomocně skončeno. Nečinnost správních orgánů v této věci jej tak utvrzovala dále v tom, že jeho postup je zákonný a žalovaný se nevyřízením jeho odvolání snažil celou věc přejít a oddálit kvůli potenciálnímu nároku na odškodnění z důvodu nezákonně vedeného přestupkového řízení. K tomu uvedl, že na základě kontrol provedených dne 7. 3., 4. 4., 19. 4. a 11. 5. 2017 na pracovištích žalobce zahájil oblastní inspektorát příkazem ze dne 6. 10. 2017, čj. 16962/8.30/17-4, přestupkové řízení, jehož předmětem bylo jednání srovnatelné se zařazením zaměstnanců do skupin prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Po podaném odporu proti příkazu přestupkové řízení pokračovalo a dne 24. 4. 2018 vydal oblastní inspektorát rozhodnutí čj. 16962/8.30/17-14, kterým žalobce shledal vinným z přestupku. Odvolání proti tomuto rozhodnutí však zůstalo nevyřízeno až do 22. 9. 2023,

kdy oblastní inspektorát přestupkové řízení zastavil rozhodnutím čj. 16962/8.30/17-16, sp. zn. I8-2017-580. Žalobce nabyt dojmu, že žalovaný se úmyslně jeho odvoláním nezabýval, neboť by byl při jeho vyřízení nucen konstatovat, že postup žalobce byl správný, což dříve potvrdily odlišné inspektoráty práce svými kontrolami.

17. Žalobce uvedl, že ačkoli s ním tedy bylo v minulosti zahájeno přestupkové řízení, s ohledem na uvedené skutečnosti přetrvávalo jeho legitimní očekávání i v průběhu jeho trvání. Naopak nečinnost žalovaného a oblastního inspektorátu v něm více utvrdila jeho dřívější přesvědčení, resp. legitimní očekávání, že jeho postup v oblasti zařazení zaměstnanců do skupin práce dle nařízení č. 567/2006 Sb. a v odměňování přestávek v práci na jídlo a oddech je v souladu se zákonem.
18. Žalobce odmítl pro nepřiléhavost a paušalizaci odkaz žalovaného na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2021, čj. 29 Ad 9/2018-75, dle něhož by neměly být závěry v kontrolních protokolech způsobilé založit legitimní očekávání osob. Poukázal na skutečnost, že v jeho případě byl kontrolními orgány fakticky aprobevován jeho postup, neboť výslovně uvedly, že se otázkami zařazení zaměstnanců do skupin práce dle nařízení č. 567/2006 Sb. a poskytování přestávek v práci na jídlo a oddech zabývaly, aniž by shledaly jakékoli nedostatky, a to vše za neměnných skutkových i právních okolností, které jsou pro případ podstatné.
19. Současně žalobce dodal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ve výjimečných situacích platí, že i tolerování stavu mimo rámec zákona, pokud není zjevně rozporný se zákonem (což není tento případ s ohledem na existenci kontrolních závěrů aprobevujících postupy žalobce), může rovněž založit legitimní očekávání na straně adresáta veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. 6 As 98/2016). Žalobce zdůraznil, že v tomto případě se jedná o spor o výklad právních předpisů, což jednoznačně není případ zjevného rozporu se zákonem. Současně upozornil i na skutečnost, že judikatura Nejvyššího soudu v minulosti aprobevovala zařazení práce vrátného do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi aprobevoval názor Krajského soudu v Hradci Králové, který pracovní pozici vrátného zařadil do 1. skupiny prací. Tento závěr je zjevný z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, neboť Krajský soud v Hradci Králové ve vztahu k práci vrátného užil sazby minimální mzdy ve výši 8.000 Kč, což v té době odpovídalo sazbě pro 1. skupinu prací stanovenou nařízením č. 567/2006 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1647/2015).
20. Žalobce upozornil i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž platí, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi*“ (viz usnesení NSS ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 6 Ads 88/2006). Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu*“ (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, sp. zn. 1 Afs 15/2012).
21. Dle žalobce v aktuálním případě existují minimálně tři odlišná ujištění poskytnutá mu ze strany veřejné správy a další dvě ujištění poskytnutá společnosti REI s. r. o., která je s ním personálně propojena. Z těchto ujištění výslovně i implicitně vyplývalo, že žalobce v

otázkách kategorizace zaměstnanců dle nařízení č. 567/2006 Sb. i v poskytování přestávek v práci na jídlo a oddech postupuje v souladu se zákonem. Tyto otázky byly v protokolech o kontrole několikrát výslovně zmíněny a nebyl v nich shledán nezákonný postup.

22. Žalobce uzavřel, že vzhledem k uvedenému se dovolává svého legitimního očekávání spočívajícího v tom, že mohl na základě kontrol důvodně očekávat, že jeho počínání je zcela v souladu se zákonem. Rozhodnutí je z tohoto hlediska pro něj zcela překvapivé a zasahuje nepřiměřeně do jeho legitimního očekávání. Z tohoto důvodu je nutné jeho legitimnímu očekávání poskytnout soudní ochranu a napadené rozhodnutí zrušit.

Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, neboť obě vychází z chybného zařazení pracovníka do skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.

23. Dle žalobce předmětná pracovní náplň na pozici vrátného spadá do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Správní orgány dovozují ze znění pracovní smlouvy, že předmětná práce náleží do 2. skupiny prací ve smyslu § 3 odst. 1 nařízení č. 567/2006 Sb. ve spojení s jeho přílohou č. 1. Tento závěr činí pouze na základě konstatování náplně pracovní smlouvy, která obsahuje pracovní zařazení zaměstnance, a z interního mzdového předpisu žalobce, který obsahuje výčet činností, které by měl zaměstnanec činit. Dle judikatury NSS není pouhé porovnání pracovní činnosti zaměstnance s demonstrativními výčty dostatečné pro učinění závěru o tom, do jaké skupiny prací práce náleží, když je nutné primárně posuzovat a porovnávat pracovní náplň a obecné charakteristiky obsažené v části I. přílohy č. 1 nařízení č. 567/2006 Sb. (viz rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. 3 Ads 273/2019). Žalovaný i správní orgán I. stupně na toto porovnání zcela rezignovali. Současně se ani jeden z nich nevypořádal s porovnáním provedeným žalobcem ve vyjádření ze dne 7. 2. 2023, ze kterého jednoznačně vyplývá, že vykonávané práce nedosahují ani zdaleka takové složitosti a komplexnosti, aby je bylo možné řadit do 2. skupiny prací.
24. Obsah pracovní náplně zaměstnance na pozici vrátného přitom dle žalobce jednoznačně odpovídá 1. skupině, a to z důvodu, že v náplni obsažené činnosti jsou jednoznačně definovány jednotlivými pracovními postupy, které nepřipouští žádné odchylky či variace, mají stanovené jednotlivé kroky v rámci těchto postupů a jejich obsah nevybočuje z předem definovaného rámce. V případě pracovních činností vrátného se fakticky jedná o vztah (i) nastane situace – (ii) zaměstnanec vykoná činnost, a to bez možnosti variace postupu. Jeho činnosti zahrnují manipulaci s minimem předmětů (klíče), nevyžadují žádné nástroje, riziko pracovního úrazu je zcela zanedbatelné a zatížení svalových skupin nepřevyšuje běžné každodenní činnosti většiny populace, neboť jde o práci především sedavou s občasnou pochůzkou, která však není nijak zvláště zatěžující a je vzhledem k absenci s sebou nošených předmětů méně náročná než např. doručování zásilek, které je dle nařízení č. 567/2006 Sb. výslovně řazeno do 1. skupiny prací.
25. Oproti 2. skupině prací nemají pracovní činnosti rámcové zadání, ale přesné zadání. Jednotlivé činnosti nepřipouštějí volby postupu, ani nenavazují na další pracovní postupy, které by bylo možné vcelku charakterizovat jako „jednoduché odborné postupy“, jak činí nařízení č. 567/2006 Sb., neboť k jejich výkonu není třeba žádné odbornosti. Práce zaměstnance na pozici vrátného nevyžaduje ani práce s odlišnými sestavami předmětů, které by byly vzájemně jakkoli provázány – jediné předměty, se kterými zaměstnanec pracuje, jsou klíče, které vydává. Pracovní náplň vrátných pak nijak nepředpokládá

pracovní vztahy s jinými osobami, a pracovní činnosti jsou vykonávány izolovaně a autonomně od ostatních zaměstnanců.

26. Dle žalobce je tedy zjevné, že pracovní činnosti vykonávané zaměstnancem na pozici vrátný spadají bez dalšího do 1. skupiny prací ve smyslu nařízení č. 567/2006 Sb., neboť odpovídají této definici, a naopak nenaplnují dílčí prvky obecné definice pro 2. pracovní skupinu dle téhož nařízení.
27. Na základě zařazení zaměstnanců do platových tříd, kde vztah skupin prací a platových tříd je dle § 3 odst. 2 nařízení č. 567/2006 Sb. takový, že 1. skupina prací odpovídá 1. a 2. platové třídě a 2. skupina prací odpovídá 3. a 4. skupině prací, platí dle nařízení č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, že vrátný spadá do 1. až 3. platové třídy (tedy 1. a 2. skupina prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.). Do 1. platové třídy (1. skupina prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.) spadá vrátný, jehož náplní práce je *„kontrola příchodů a odchodů pracovníků i návštěvníků včetně poskytování informací a namátkové kontroly příručních zavazadel odcházejících. Kontrola příjezdů a odjezdů všech druhů vozidel ve vrátnici. Výdej klíčů, zavírání a otevírání objektů, provádění obchůzek objektů, sledování bezpečnostních signalizačních zařízení.“* Do 2. platové třídy (taktéž 1. skupina prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.) spadá, je-li jeho náplní *„kontrola a evidence příjezdů a odjezdů dopravních prostředků z uzavřených areálů, hlídání, strážení a bezpečnostní dohled na parkovištích“*. Do 3. platové třídy (tedy do 2. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.) spadá vrátný pouze tehdy, je-li náplní jeho práce *„kontrola a evidence příjezdů a odjezdů dopravních prostředků s náročným režimem pro vstup, pohyb po areálu a jeho opouštění, spojená s inkasem peněz, hlídáním, strážením a bezpečnostním dohledem na parkovištích“*. Popsaná činnost zaměstnanců žalobce však odpovídá činnostem, které spadají do 1. a 2. platové třídy ve smyslu výše uvedeného nařízení vlády, tedy zařazení, které dle § 3 odst. 2 nařízení č. 567/2006 Sb. odpovídá 1. skupině prací, nikoli 2. skupině prací, jak naznačují správní orgány.
28. S ohledem na zásadu spravedlivého odměňování a zásadu bezrozpornosti a vnitřní jednoty právního řádu je dle žalobce nepřijatelné, aby jedna činnost byla řazena do odlišných skupin práce v závislosti na tom, zda je vykonávána ve veřejné službě či správě nebo soukromě. Na tomto závěru je třeba trvat i proto, že dle § 110 odst. 1 a 2 zákoníku práce není rozhodným kritériem pro odměňování právní povaha zaměstnavatele, tedy zda je soukromým či veřejným zaměstnavatelem. Současně poukázal na skutečnost, že zatímco rozdělení v soukromé sféře je minimálně sporné i s ohledem na existenci předchozí aprobující správní praxe, kategorizace ve veřejné sféře se jeví v tomto ohledu jednoznačná.
29. Žalobce závěrem shrnul, že měl na základě dřívější činnosti jednotlivých inspektorátů práce, včetně činnosti oblastního inspektorátu, legitimní očekávání spočívající v tom, že alespoň zařazení zaměstnanců na pozici vrátný do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. je v souladu se zákonem. Totožné legitimní očekávání pak vzniklo v důsledku činnosti inspektorátů práce i ve vztahu k jeho postupu, kdy vrátným neproplácel dobu odpočinku, neboť se dle jeho názoru jednalo o přestávky v práci na jídlo a oddech, což správní orgány rovněž aprobovaly. Vzniklé legitimní očekávání správní orgány udržovaly a přizívovaly svými následnými kontrolami, které, ač byly zaměřeny výslovně či implicitně na výše uvedenou problematiku, neshledaly žádné nedostatky. V jediném případě, kdy nedostatky shledány byly, zůstal žalovaný ve věci nečinný po dobu více než 5 let, což dále podporovalo dříve vzniklé legitimní očekávání žalobce o tom, že postupuje v souladu se zákonem.

30. Legitimní očekávání bylo současně založeno důvodně, neboť postup žalobce ohledně zařazení zaměstnanců je skutečně v souladu s nařízením č. 567/2006 Sb. I kdyby tomu tak nebylo, jednalo by se o nezákonnou správní praxi, která ve výjimečných případech jako je tento může založit legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy, tedy na straně žalobce. Jelikož žalovaný i oblastní inspektorát bez jakéhokoli předchozího upozornění obrátili svou dosavadní správní praxi v její doslovný opak, zasáhli tak nezákonným způsobem a nepřiměřeně do legitimního očekávání žalobce.
31. Žalobce se současně domáhá upuštění od uloženého trestu, a to především vzhledem k zasažení do jeho legitimního očekávání. Navrhl, aby soud k jím uvedeným skutečnostem při svém rozhodování přihlédl a v souladu s § 78 odst. 2 soudního řádu správního upustil od uložení trestu, neboť tento je vzhledem k předchozí správní praxi žalovaného i oblastního inspektorátu zcela nepřiměřený.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

32. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
33. V reakci na žalobní námitky, konkrétně k namítanému zásahu do jeho legitimního očekávání, uvedl, že setrvává na závěru uvedeném již v napadeném rozhodnutí a pro úplnost poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2024, čj. 6 Ads 298/2023-23, dle něhož protokol o kontrole není bez dalšího projevem ustálené rozhodovací praxe správního orgánu, obsahuje-li pouze konstatování, že tehdy příslušný inspektorát při konkrétní kontrole neshledal nedostatky, a dále z tohoto rozsudku citoval. Žalovaný proto považuje rovněž za nadbytečný návrh žalobce, aby se krajský soud v souvislosti s přezkumem rozhodnutí žalovaného zabýval žalobcem označenými kontrolními spisy jednotlivých oblastních inspektorátů práce.
34. Dle žalovaného nelze mít ani za to, že by legitimní očekávání žalobce mohlo být založeno na základě dojmu žalobce, že se v případě odlišného přestupkového řízení vedeného s ním oblastním inspektorátem pod sp. zn. S8-2017-580 žalovaný úmyslně nezabývá jeho odvoláním, aby při jeho vyřízení nebyl nucen konstatovat, že postup žalobce byl v daném případě správný. Žalovaný doplnil, že v daném případě bylo oblastním inspektorátem postupováno podle ustanovení § 97 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), přičemž proti rozhodnutí, kterým oblastní inspektorát řízení zastavil, podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí oblastního inspektorátu bylo částečně změněno (v ostatním potvrzeno) a odvolání žalobce zamítnuto, resp. z procesního hlediska je řízení vedené pod sp. zn. S8-2017-580 nyní zastaveno.
35. Ke spornému zařazení zaměstnanců žalobce do 2. skupiny prací podle nařízení č. 567/2006 Sb. žalovaný rovněž odkázal na rozhodnutí své a rozhodnutí oblastního inspektorátu, která spolu tvoří jeden celek. Má za to, že zde byly komplexně uvedeny úvahy stran zařazení zaměstnanců žalobce do 2. skupiny prací, a to včetně posouzení pracovní náplně zaměstnanců žalobce optikou obecných charakteristik prací uvedených v příloze nařízení č. 567/2006 Sb.
36. K žalobcem poukazovanému systému odměňování platem žalovaný dodal, že mu nepřísluší hodnotit přijatou podzákonnou právní úpravu, přičemž zdůrazňuje, že ustanovení § 110 zákoníku práce upravuje odměňování zaměstnanců „u zaměstnavatele“, nikoli napříč jednotlivými zaměstnavatelskými subjekty, tj. zde žalobcem zjevně myšleno

napříč zaměstnavatelskými subjekty, které odměňují mzdou, a zaměstnavatelskými subjekty, které odměňují platem.

37. K návrhu žalobce, aby soud upustil od správního trestu, žalovaný zdůraznil, že v přestupkovém řízení byl uložen správní trest v souladu se zákonnými kritérii pro uložení správního trestu, uložení správního trestu pokuty v uvedené výši bylo řádně odůvodněno a tento správní trest nelze považovat za nepřiměřený.
38. Žalovaný uzavřel, že setrvává na svém rozhodnutí, že žalobce spáchal uvedené přestupky, za což mu byl uložen správní trest pokuty. Má zato, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

IV. Další podání žalobce

39. Žalobce svým podáním ze dne 14. 5. 2024 doplnil návrh důkazů v podobě podkladů ke třem kontrolám oblastního inspektorátu práce, které byly zmíněny v žalobě. Konkrétně se jedná o kontrolu Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 10. 7. 2018 (v žalobě a v tomto podání označena jako „Kontrola 1“), o kontrolu Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 20. 10. 2021 (v žalobě a v tomto podání označena jako „Kontrola 2“) a o kontrolu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16. 3. 2016 (v žalobě a v tomto podání označena jako „Kontrola 3“).
40. Žalobce má za to, že navrženými důkazy bude dostatečně prokázáno jeho tvrzení, že přestože Kontrola 1, Kontrola 2 i Kontrola 3 vycházely z obsahově totožných vstupů jako kontrola projednávaná v tomto řízení a z totožného skutkového i právního stavu, dospěly tyto kontroly k opačnému závěru než kontrola projednávaná v tomto řízení. Všechny tři kontroly se přitom stejně jako kontrola v projednávané věci zabývaly otázkami zařazení zaměstnanců do skupin prací dle nařízení vlády č. 567/2006 Sb. a proplácením přestávky na jídlo a oddech. Žalovaný se tak bezdůvodně odchýlil od stávající rozhodovací praxe správních orgánů, čímž došlo k porušení legitimního očekávání žalobce.

V. Jednání soudu

41. Při jednání soudu konaném dne 21. 5. 2024 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech, právních závěrech i procesních návrzích.
42. Při jednání soud doplnil dokazování o listiny předložené zástupcem žalobce, a to listiny předložené ke kontrolám označeným jako Kontrola 1, Kontrola 2 a Kontrola 3. Konkrétně se u Kontroly 1 jednalo o protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 5. 9. 2018, č. j. 19175/4.50/18-24, sp. zn. I4-2018-1358, dále o mzdový předpis ze dne 30. 11. 2017, pracovní řád ze dne 30. 11. 2017, vnitřní předpis ze dne 30. 11. 2017, o pracovní smlouvu s Peterem Plachetkou ze dne 15. 12. 2017, včetně údajů z evidence pracovní doby a mzdových listů, pracovní smlouvu s Kamilou Šárovou ze dne 15. 12. 2017, včetně údajů z evidence pracovní doby a mzdových listů, pracovní smlouvu s Peterem Golasem ze dne 15. 12. 2017, včetně údajů z evidence pracovní doba a mzdové listy a o smlouvu o poskytování bezpečnostních služeb objektů ze dne 1. 12. 2016.
43. U Kontroly 2 se jednalo o protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 18. 2. 2022, č. j. 27454/9.50/21-2, sp. zn. I9-2021-1820, dále o mzdový předpis ze dne 6. 12. 2020, pracovní řád ze dne 30. 12. 2020, o pracovní smlouvu s Evou Pospíšilovou ze dne 28. 12. 2020 a ze dne 28. 6. 2021, pracovní smlouvu

s Evou Novotnou ze dne 28. 12. 2020 a ze dne 28. 6. 2021 a pracovní smlouvu s Josefem Kohoutkem ze dne 28. 12. 2020 a ze dne 28. 6. 2021.

44. U Kontroly 3 se jednalo protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2913/7.50/16-3, sp. zn. I7-2016-241, dále o mzdový předpis ze dne 30. 11. 2015, pracovní řád ze dne 31. 7. 2013 a pracovní smlouvu se Zdeňkem Šindelářem ze dne 31. 7. 2015 a ze dne 31. 1. 2016, včetně údajů z evidence pracovní doby a mzdových listů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

45. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání, při kterém doplnil dokazování, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
46. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 26. 7. 2022 zahájil oblastní inspektorát u žalobce kontrolu dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ustanovení § 3 zákona o inspekci práce, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vymezených v ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona, se zaměřením zejména na povinnosti na úseku náhrad a povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců.
47. Výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 21. 9. 2022, čj. 11568/8.50/22-4. Žalobce využil svého práva ve smyslu ustanovení § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), podat proti kontrolním zjištěním námitky. Jeho námitky byly zamítnuty oblastním inspektorátem dne 12. 10. 2022 ve Vyřízení námitek nadřízeným pod čj. 11568/8.50/22-7, které bylo žalobci téhož dne doručeno.
48. Dne 10. 1. 2023 oblastní inspektorát zahájil se žalobcem přestupkové řízení, a to oznámením (doručením) příkazu ze dne 10. 1. 2023, čj. 497/8.30/23-4, vydaným dle ustanovení § 90 odst. 1 přestupkového zákona a dle ustanovení § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proti uvedenému příkazu podal žalobce včasný odpor.
49. O pokračování v přestupkovém řízení byl žalobce informován Vyrozuměním o pokračování přestupkového řízení ze dne 23. 1. 2023, čj. 497/8.30/23-6, které mu bylo doručeno téhož dne. Zároveň byl poučen o svých procesních právech a povinnostech a informován o termínu nařízeného ústního jednání ve věci s tím, že v jeho průběhu bude provedeno dokazování listinami. Současně byl poučen, že pokud bude dokazování skončeno, bude mu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
50. Ústní jednání ve věci proběhlo dne 9. 2. 2023 za účasti žalobce. Při něm bylo provedeno dokazování listinami, které byly součástí spisu, a do spisu byly založeny také další listiny (protokoly o kontrole ze dne 18. 2. 2022, čj. 27454/9.50/21-2, ze dne 16. 3. 2016, čj. 2913/7.50/16-3, a ze dne 5. 9. 2018, čj. 19178/4.50/18-24). O ústním jednání byl pořízen téhož dne protokol čj. 497/8.30/23-7. Žalobce se současně k věci vyjádřil.
51. Následně byl spis doplněn o další listiny, proto byl žalobce vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání oznámením ze dne 9. 3. 2023 a byl informován o jeho

termínu. Dokazování listinami mimo ústní jednání proběhlo dne 13. 3. 2023 za účasti žalobce. Tomu byl předložen správní spis ve věci k nahlédnutí a oblastní inspektorát práce pak konstatoval ukončení dokazování. Průběh provedeného dokazování mimo ústní jednání je zaznamenán v protokolu ze dne 13. 3. 2023, čj. 497/8.30/23-12.

52. Oznámení oblastního inspektorátu ze dne 29. 3. 2023 o ukončení dokazování a seznámení se s podklady rozhodnutí bylo žalobci doručeno téhož dne. Následně dne 11. 4. 2023 žalobce zaslal oblastnímu inspektorátu své vyjádření k podkladům rozhodnutí.
53. Dne 29. 5. 2023 vydal oblastní inspektorát rozhodnutí čj. 497/8.30/23-16, dle něhož (jak je uvedeno podrobně v bodě I. tohoto rozsudku) byl žalobce shledán vinným 1) ze spáchání přestupku na úseku odměňování zaměstnanců dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce a 2) ze spáchání přestupku na úseku odměňování zaměstnanců dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
54. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že zařadil zaměstnance pracujícího na pozici vrátného do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb., ačkoli (dle správních orgánů) měl být zařazen do 2. skupiny prací, za kterou mu měla náležet vyšší mzda, než žalobce zaměstnanci vzhledem k odlišnému zařazení poskytoval, a že neproplácel zaměstnanci odměnu za přestávku v práci na jídlo a oddech, neboť se dle jeho názoru jednalo o přestávku v práci na jídlo a oddech dle § 88 odst. 1 věty první zákoníku práce (za kterou odměna nenáleží), naproti tomu dle správních orgánů se mělo jednat o přiměřenou dobu na oddech a jídlo ve smyslu § 88 odst. 1 věty druhé zákoníku práce, za kterou odměna náleží, neboť se započítává do pracovní doby.
55. Za spáchané přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci správní trest pokuty ve výši 12.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.
56. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 13. 6. 2023, které na výzvu správního orgánu doplnil podáním ze dne 20. 6. 2023. O něm rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě I.
57. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
58. Úvodem krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně lze podotknout, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013). K tomu lze poukázat také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, čj. 7 Ads 74/2017-31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument

uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“

59. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím bylo nepřipustně zasazeno do jeho legitimního očekávání založeného dřívějším jednotným a dlouhodobým postupem inspektorátů práce. To mělo dle žalobce spočívat v tom, že podřízené orgány žalovaného (tj. oblastní inspektoráty) prováděly v letech 2016 až 2021 několik kontrol na pracovištích žalobce i pracovištích s ním propojených osob, které se zabývaly stejnými oblastmi jako kontrola v nyní řešeném případě, přičemž mezi výslovná zjištění učiněná v rámci kontrol patřilo zařazování zaměstnanců na pozici vrátný (nebo s obdobnou pracovní náplní) do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. a současně některé kontroly výslovně zjistily i poskytování neproplácených přestávek v práci na jídlo a oddech v případě zaměstnanců na pozici vrátný či zaměstnanců s obdobnou pracovní náplní. A tyto kontroly, fakticky aprobeovaly postupy žalobce, neboť žádná nezjistila nedostatky.
60. Úvodem nutno poznamenat, že princip ochrany tzv. legitimního očekávání je v judikatuře soudů České republiky uznáván jako součást souboru základních principů demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Tento princip je v oboru správního práva úzce spojen s principy ochrany právní jistoty, spravedlivosti a předvídatelnosti aktů veřejné moci a důvěry v ně a s principem zákazu libovůle (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14). Ochrana legitimního očekávání se promítá též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu; povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu; povinnost poskytnout přiměřené poučení o právech a povinnostech a uvědomit o úkonech, které správní orgán hodlá učinit v § 4 odst. 2 a 3 správního řádu) a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.
61. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, vysvětlil, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán*“ (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 19. března 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07).
62. Současně je nutno zdůraznit, že legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem* (viz rovněž např. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu). Nezákonná správní praxe nemůže očekávání, natož legitimní, založit (až na zcela výjimečné situace), neboť nezákonnou správní praxí nemůže být správní orgán do budoucna vázán. Lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, čj. 1 Ads 60/2021-41, v němž tento soud odmítl námitku, že osobě svědčilo legitimní očekávání, pokud správní orgány ve skutkově obdobných případech dříve neshledaly odpovědnost za přestupek, a uvedl obdobně jako ve shora citovaném rozsudku čj. 6 Ads 88/2006-132, že „*legitimní očekávání je způsobila založit pouze ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy. Teprve takovou správní praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe*

je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě“ (obdobně též shora citovaný rozsudek čj. 6 Ads 88/2006-132).

63. V rozsudku ze dne 18. 10. 2023, čj. 4 Ads 53/2023-37, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „legitimní očekávání účastníků řízení nemůže být založeno závěry plynoucími z jiného dříve vydaného protokolu o kontrole provedené jiným oblastním inspektorátem v obdobné věci se závěrem, že nebyly zjištěny nedostatky“ (obdobně pak v rozsudku ze dne 9. 4. 2024, čj. 6 Ads 298/2023-23).
64. Postupem v intencích výše citované judikatury krajský soud nemohl přisvědčit žalobě v tom, že bylo nepřipustně zasaženo do legitimního očekávání žalobce, které spatřoval v rozhodnutí správních orgánů v rozporu s tím, jak totožnou situaci v jeho věci dříve posoudily jiné oblastní inspektoráty práce v rámci kontrol. Naopak se soud ztotožnil s názorem žalovaného, který rovněž s odkazem na judikaturu uvedl, že legitimní očekávání účastníků řízení nemůže být založeno závěry plynoucími z jiného dříve vydaného protokolu o kontrole provedené jiným oblastním inspektorátem v obdobné věci se závěrem, že nebyly zjištěny nedostatky. Dle krajského soudu nemohly závěry jiných oblastních inspektorátů obsažené v protokolech o kontrole, na které žalobce poukazoval, založit ustálenou rozhodovací praxi ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, a tedy ani jeho legitimní očekávání. Zcela se ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2024, čj. 6 Ads 298/2023-2, že protokol o kontrole není bez dalšího projevem ustálené rozhodovací praxe správního orgánu, obsahuje-li pouze konstatování, že tehdy příslušný inspektorát při konkrétní kontrole neshledal nedostatky. Závěr z jedné kontroly jednoho oblastního inspektorátu nemůže zavazovat jiné oblastní inspektoráty, ani odvolací orgán co do posuzování obdobné situace. Nelze jej považovat ani za individuální ujištění, neboť protokolem o kontrole správní orgán nekonstatuje, že bude napříště jiný správní orgán, natož odvolací orgán, postupovat ve shodě s ním a že dojde k totožnému závěru a nezjistí nedostatky.
65. Žalobce argumentoval i tím, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu ve výjimečných situacích platí, že i tolerování stavu mimo rámec zákona, pokud není zjevně rozporný se zákonem, může rovněž založit legitimní očekávání na straně adresáta veřejné správy. Dle žalobce se v jeho případě jedná o spor o výklad právních předpisů, což není případ zjevného rozporu se zákonem, a k tomu odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. 6 As 98/2016.
66. Krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu totiž řešil zcela specifickou situaci, kdy legitimní očekávání založilo jednorázové, výslovné a zcela konkrétní ujištění správního orgánu, navíc ze strany ústředního správního orgánu jako nejvyšší správní autority, formou i obsahem převyšující standard běžné správní praxe přímo adresované okruhu budoucích účastníků (výběrového řízení). Nešlo tak o situaci srovnatelnou se situací v daném případě. Navíc, jak je uvedeno shora, nezákonná správní praxe založit očekávání (natož legitimní) nemůže, neboť nezákonnou správní praxí nemůže být správní orgán do budoucna vázán. Pokud však oblastní inspektoráty v žalobcem poukazovaných případech nesprávně podřadily určitou činnost pod konkrétní skupinu prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy dle přílohy k nařízení č. 567/2006 Sb., šlo by o praxi nezákonnou (k samotnému zařazení zaměstnance na pozici vrátného dle zmíněné přílohy do skupiny prací i k poskytování přestávek v práci pak viz níže). Navíc v daném případě nelze hovořit o vytvořené dlouhodobé a ustálené správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání účastníka

řízení, že bude rozhodnuto opakovaně stejně (v jeho prospěch), neboť šlo pouze o několik málo případů (konkrétních situací). Lze rovněž poznamenat, že postup, při němž správní orgány korigují svůj dřívější případný nesprávný názor (ať již pod vlivem judikatury či jiného podnětu), je žádoucí.

67. Žalobce poukazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, sp. zn. 1 Afs 15/2012, dle kterého „*předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu*“, přičemž zdůraznil, že v jeho případě existují minimálně tři odlišná ujištění poskytnutá mu ze strany veřejné správy a další dvě ujištění poskytnutá společnosti REI s. r. o., z nichž výslovně i implicitně vyplývalo, že v otázkách kategorizace zaměstnanců dle nařízení č. 567/2006 Sb. i v poskytování přestávek v práci na jídlo a oddech postupuje v souladu se zákonem.
68. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud připustil, že legitimní očekávání může být v určitých případech založeno též individuálním ujištěním, z něhož vyplývá, že se správní orgán konkrétní situaci zabýval, právně ji posoudil a výslovně potvrdil, že dospěl k závěru svědčícímu ve prospěch subjektu. Nejvyšší správní soud však současně ustáleně judikuje, že takové ujištění musí být dostatečně konkrétní, určité a v souladu s právními předpisy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012-38, nebo ze dne 15. 12. 2023, čj. 5 Afs 133/2022-36).
69. V žalobcem poukazovaných případech kontrol však krajský soud takové dostatečně konkrétní a určité ujištění neshledal. V protokole o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 5. 9. 2018 je v jeho závěru uvedeno, že „*přestávka na jídlo a oddech je poskytována v délce 30 minut a není započítána do odpracované doby, což je v souladu s ustanovením § 88 ZP*“ a že „*mzda za vykonanou práci je ... vyplácena ve výši, která odpovídá nejnižší úrovni zaručené mzdy pro daný druh práce stanovení v nařízení vlády č. 567/2006 Sb.*“ a že kontrolou nebyly zjištěny nedostatky.
70. V protokole o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 18. 2. 2022 je pouze konstatováno, že se kontrolní orgán zabýval skutečnostmi, které souvisely s poskytováním zaručené mzdy zaměstnancům kontrolované osoby dle nařízení č. 567/2006 Sb., a rekapituloval k tomu předložené listiny. K přestávkám v práci citoval pasáž uvedenou v předložených pracovních smlouvách, v níž je uvedeno, kdy se poskytne přestávka při 6 až 11 hodinové směně a kdy při 11,25 až 12 hodinové směně, a že jsou sjednána pracoviště, na kterých se přestávky na jídlo a oddech neposkytují (pouze přiměřená doba na jídlo a oddech). Nedostatek zjištěný touto kontrolou se pak týkal pouze vydávaných potvrzení o zaměstnání při skončení pracovního poměru, v němž chyběl údaj o dosažené kvalifikaci zaměstnance.
71. V protokole o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16. 3. 2016 byly zrekapitulovány podklady předložené ke kontrole a pouze konstatováno, že „*kontrolou nebyly zjištěny nedostatky*“.
72. Byť byly předmětem zmíněných kontrol povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, na úseku pracovní doby a na úseku pracovního poměru a kontrolní orgány měly k dispozici podklady obdobné jako v nyní projednávané věci, dle krajského soudu není možno závěry z předmětných kontrol považovat za výslovné, dostatečně konkrétní a dostatečně určité potvrzení toho, že žalobce právě v otázce zařazení zaměstnanců do skupin práce dle nařízení 567/2006 Sb. i v poskytování přestávek v práci na jídlo a oddech postupuje v souladu se zákonem. Navíc, jak je již shora uvedeno, protokol o kontrole nelze

považovat za individuální ujištění i proto, neboť jím správní orgán nekonstatuje (tak tomu bylo i v nyní posuzované věci), že bude napříště jiný správní orgán postupovat ve shodě s ním a že dojde k totožnému závěru a nezjistí nedostatky. Závěr z jedné kontroly jednoho oblastního inspektorátu tak nemůže zavazovat jiné oblastní inspektoráty (ani odvolací orgán) co do posuzování obdobné situace.

73. Pokud žalobce poukazoval i na to, že v minulosti s ním bylo vedeno přestupkové řízení pro obdobné jednání, které však nikdy nebylo řádně a pravomocně skončeno, a že nečinnost správních orgánů jej tak utvrzovala dále v přesvědčení, že jeho postup je zákonný, pak taková situace už vůbec nemohla založit jeho legitimní očekávání, že byl jeho postup v otázce zařazení zaměstnanců do skupin práce dle nařízení 567/2006 Sb. a v odměňování přestávek v práci v souladu se zákonem. Jestliže byl správní orgán ve věci nečinný, měl žalobce nástroje, jak se proti nečinnosti bránit a uspíšit dořešení věci, když jinak z takové situace vyvozoval pouze domněnky a ničím nepodložené závěry.
74. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, neboť obě vychází z chybného zařazení pracovníka do skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Dle žalobce předmětná pracovní náplň na pozici vrátného spadá do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb.
75. Dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce se *právnícká osoba dopustí přestupku na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci mzdu nebo plat, alespoň ve výši minimální mzdy, popřípadě nejnižší úroveň zaručené mzdy nebo plat ve stanovené výši.*
76. Dle ustanovení § 112 odst. 2 zákoníku práce nejnižší úroveň zaručené mzdy a podmínky pro její poskytování zaměstnancům, jejichž mzda není sjednána v kolektivní smlouvě, a pro zaměstnance, kterým se za práci poskytuje plat, stanoví vláda nařízením. Podle § 112 odst. 3 písm. a) zákoníku práce *nedosáhne-li mzda nebo plat bez mzdy nebo platu za práci přesčas, příplatku za práci ve svátek, za noční práci, za práci ve ztíženém pracovním prostředí a za práci v sobotu a v neděli příslušné nejnižší úroveň zaručené mzdy podle odstavce 2, je zaměstnavatel povinen zaměstnanci poskytnout doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úroveň zaručené měsíční mzdy, nebo ve výši rozdílu mezi mzdou připadající na 1 odpracovanou hodinu a příslušnou hodinovou sazbou nejnižší úroveň zaručené mzdy.*
77. Nejnižší úroveň zaručené mzdy jsou v ustanovení § 3 nařízení vlády odstupňovány podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávaných prací do 8 skupin. Příloha nařízení vlády v čl. I uvádí obecné charakteristiky jednotlivých skupin prací, a v čl. II uvádí příklady prací náležících do jednotlivých skupin, rozdělené podle oborů.
78. Mezi účastníky bylo sporné zařazení zaměstnanců žalobce na pozici vrátný do příslušné skupiny prací pro účely stanovení nejnižší úroveň zaručené mzdy dle přílohy k nařízení č. 567/2006 Sb. Žalobce zařadil zaměstnance pracujícího na pozici vrátného do 1. skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb., dle správních orgánů však měl být zařazen do 2. skupiny prací.
79. Pro posouzení správnosti zařazení pracovníka žalobce na pozici vrátný pod konkrétní skupinu vykonávaných prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. bylo rozhodné vymezení pracovní náplně těchto zaměstnanců zaměstnaných u žalobce.

80. Dokladem pracovní náplně posuzovaného vrátného je dokument „Příloha ke mzdovému předpisu č. 1, Popis pracovních náplní některých profesních funkcí u firmy KSV s. r. o.“, v němž jsou vyjmenovány pracovní činnosti, jež jsou zaměstnanci na pozici vrátný – konkrétně ve funkci „vrátný I. tarifní stupeň u firmy KSV s. r. o.“ povinni vykonávat. Do pracovní náplně vrátného na dané pozici dle tohoto popisu patřila: kontrola příchodu a odchodu zaměstnanců případně nájemníků či dodavatelů smluvního partnera a jejich případná písemná evidence v souladu s uzavřenými směrnici; kontrola odchodu zaměstnanců případně nájemníků či dodavatelů smluvního partnera a jejich evidence v souladu s uzavřenými směrnici; kontrola příjezdů vozidel, kontrola oprávněnosti jejich vjezdu do objektu smluvního partnera a jejich evidence předepsaným způsobem v souladu s uzavřenými směrnici; kontrola výjezdu vozidel a oprávněnost vyváženého materiálu či majetku z objektu smluvního partnera a jejich evidence v souladu s uzavřenými směrnici; evidence a výdej klíčů oprávněným osobám v souladu s uzavřenými směrnici výkonu vrátní služby; zajištění a udržování pořádku na pracovišti. Do pracovní náplně dle citovaného pracovního dokumentu patřily také další činnosti (z nichž některé pak správní orgány zařadily právě do 2. skupiny prací), a to: provádění kontroly objektu se zaměřením na neporušenost pasivních zábrán a preventivní protipožární bezpečnost; v případě zjištění či nahlášení závad a mimořádných situací jejich důsledná evidence a vyrozumění příslušného odpovědného pracovníka smluvního partnera; provádění rozsvícení a zhasínání osvětlení v objektu smluvního partnera; v případě nutnosti uzavření hlavních uzávěrů plynu, elektřiny, vody apod.; nahlášení spáchání trestného činu v objektu smluvního partnera policii ČR stálé službě; v případě aktivace EZS, CCTV či EPS vyrozumění příslušného odpovědného pracovníka smluvního partnera a stálé služby. Žalobce přitom nerozporoval, že pracovní úkoly vyjmenované ve zmíněném dokumentu odpovídají skutečné pracovní náplni zaměstnance na pozici vrátného.
81. Správní orgány shledaly, že na základě tohoto interního dokumentu žalobce vymezujícího náplně činnosti zaměstnanců je zřejmé, že náplň práce vrátného Jana Bauera podmiňovalo zařazení vykonávané práce do 2. Skupiny prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. a krajský soud se s tímto jejich hodnocením ztotožnil, a to včetně posouzení jeho pracovní náplně optikou obecných charakteristik prací uvedených v Příloze nařízení vlády č. 567/2006 Sb. Podle těchto obecných charakteristik zahrnuje 2. Skupina *stejnorodé práce s rámcovým zadáním a s přesně vymezenými výstupy, s větší možností volby jiného postupu a s rámcovými návaznostmi na další procesy (dále jen „jednoduché odborné práce“). Práce s celky a sestavami několika jednotlivých prvků (předmětů) s logickým (účelovým) uspořádáním s dílčími vazbami na jiné celky (sestavy). Práce předpokládající jednoduché pracovní vztahy. Dlouhodobé a jednostranné zatížení větších svalových skupin. Mírně zvýšené psychické nároky spojené se samostatným řešením skupiny stejnorodých časově ustálených pracovních operací podle daných postupů.*
82. Krajský soud je stejného názoru jako správní orgány, že zejména již samotné „vyhodnocování a sledování snímání okolí budov“, ale i provádění obchůzek objektu (tj. „provádění kontroly objektu se zaměřením na neporušení pasivních zábrán a preventivní protipožární bezpečnost“) odpovídá 2. Skupině prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. Jak vyplývá ze správního spisu, provádění obchůzek objektu potvrdil žalobce ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2023, kde uvedl, že zaměstnanec na pozici vrátný přes den sedí na vrátnici, v podvečerních hodinách a v noci provádí obchůzky. Tuto skutečnost potvrzuje i smluvní dokumentace mezi objednatelům služby, tj. společností ÚDRŽBA SILNIC

Královéhradeckého kraje, a. s., a žalobcem. Ze smlouvy, kterou uzavřeli dne 13. 1. 2020, mimo jiné vyplývá, že plnění předmětu smlouvy (tj. zajištění fyzické strážní služby na vrátnicích včetně kontrolovaného cestmistrovství v Hradci Králové) zajistí žalobce mimo jiné dodržováním Vnitřní směrnice pro výkon fyzické ostrahy pro každé dotčené cestmistrovství, která je přílohou smlouvy a dle níž jsou pracovníci ostrahy školeni. Ve směrnici jsou pak podrobně popsány požadované činnosti a intervaly fyzických kontrol vrátnými (tedy monitorování a ověření možné podezřelé činnosti v areálu k prověření areálu).

83. Jestliže má vrátný i náhled na výstupy z kamerového systému (žalobce při jednání u soudu potvrdil, stejně jako ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2023 v průběhu správního řízení, že zaměstnanec má na kamerový systém – monitor náhled, byť jej neobsluhuje), který mu pomáhá monitorovat okolí, tedy logicky tento náhled také vyhodnocuje, protože jinak by pak sledování monitoru postrádalo smysl. Krajský soud nemá pochyby ani o tom, že i při provádění obchůzky musí zaměstnanec – vrátný vyhodnocovat momentální situaci, na což navazují další procesy jako např. právě hlášení zjištěných závad a mimořádných situací či spáchání trestného činu. Je tak zřejmé, že zmíněná náplň práce vrátného u žalobce v sobě zahrnovala i pracovní činnosti uvedené ve skupině č. 2, bodu 13 nařízení č. 567/2006 Sb., což koresponduje i obecné charakteristice 2. Skupiny prací, která je obsažena v první části nařízení č. 567/2006 Sb. Po srovnání těchto pracovních činností posuzovaného vrátného s tím, jak je obecně charakterizována 2. A 1. Skupina prací, je třeba posuzovaného vrátného zařadit do 2. Skupiny prací, neboť vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, ale i provádění obchůzek objektu (spojené rovněž s vyhodnocením aktuální situace) odpovídá dle své složitosti, odpovědnosti a namáhavosti definici uvedené v první větě 2. skupiny prací, protože pro takovéto stejnorodé práce jsou dány přesně vymezené výstupy s možností volby postupu závisujícího právě na vyhodnocení učiněného zjištění.
84. Nutno připomenout, že pro zařazení do příslušné skupiny prací postačí konat byť jen jednu z tam uvedených činností a zaměstnavatel musí zaměstnance do této skupiny prací zařadit. Není tedy dána nutnost naplnění u jednoho pracovníka všech pracovních činností uvedených v tom kterém bodu té které pracovní skupiny, aby do ní náležel. Krajský soud se proto dalšími činnostmi posuzovaného vrátného dále nezabýval.
85. K poukazu žalobce na nařízení vlády stanovující katalog prací ve veřejných službách a správě (tj. nařízení vlády č. 222/2010 Sb.) a zařazení zaměstnance na pozici vrátného krajský soud uvádí, že je v něm výčet a zařazení jednotlivých profesí do platových tříd pouze ve veřejném sektoru. Návazně pak nařízení vlády č. 567/2006 Sb. pouze zahrnuje tyto platové třídy pod v něm vymezené skupiny prací. Katalog prací ve veřejném sektoru tedy na nyní řešenou problematiku v soukromé sféře nijak nedopadá. Popis prací uvedený v příloze nařízení vlády č. 567/2006 Sb. přitom lze pro nyní řešený případ považovat za dostačující.
86. Mezi účastníky byl sporný i charakter přestávek v práci, které zaměstnanci na pozici vrátného v pracovní době čerpali. Žalobce neproplácel zaměstnanci na pozici vrátný odměnu za přestávku v práci na jídlo a oddech, neboť se dle jeho názoru jednalo o přestávku v práci na jídlo a oddech dle § 88 odst. 1 věty první zákoníku práce (za kterou odměna nenáleží), naproti tomu dle správních orgánů se mělo jednat o přiměřenou dobu na oddech a jídlo ve smyslu § 88 odst. 1 věty druhé zákoníku práce, za kterou odměna náleží, neboť se započítává do pracovní doby.

87. Správní orgány správně konstatovaly, že způsob jakým měly být přestávky zaměstnancem žalobce na pozici vrátného čerpány, vyplývá z pracovněprávní dokumentace i smluvních požadavků obchodního partnera žalobce na výkon práce vrátného. V daném případě pak žalobce i v pracovní smlouvě se zaměstnancem Janem Bauerem sjednal, že se nesmí při čerpání přestávek v práci vzdálit ze svého pracoviště a v případě potřeby přestávku v práci přerušit a přestávku dočerpát po vyřešení takovéto situace, tedy že v uvedené době bude práci konat. Žalobce tak požadoval, aby byl zaměstnanec připraven na pracovišti práci konat případně i v době, kdy již zahájil čerpání přestávky v práci, tedy musel být stále dosažitelný a připravený přestávku v případě potřeby přerušit.
88. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěrem správních orgánů, že jestliže žalobce výslovně se zaměstnancem Janem Bauerem v pracovní smlouvě sjednal, že se „nesmí vzdálit ze svého určeného pracoviště a že případné vzdálení se z určeného pracoviště při čerpání přestávky na jídlo a oddech může zaměstnavatel klasifikovat jako porušení pracovní kázně“ a zároveň, že v případě potřeby je povinen přerušit čerpání přestávky v práci na dobu nezbytně nutnou a tuto dočerpát až po vyřízení dané záležitosti, že fakticky po zaměstnanci požadoval, aby byl připraven práci konat případně i v době, kdy již zahájil čerpání přestávky v práci. Fakticky tedy byla zaměstnanci žalobce poskytnuta přiměřená doba na jídlo a oddech ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 věty druhé zákoníku práce, která se do pracovní doby započítává. Lze dodat, že i Pracovní řád žalobce ze dne 30. 12. 2020 v pasáži týkající se pracovní doby a času odpočinku (Hlava IV.) u části nazvané Délka a využití pracovní doby sám odkazoval právě i na úpravu v pracovní smlouvě, když uvedl, že „zásady čerpání přestávek jsou dohodnuty příslušným ustanovením pracovní smlouvy“.
89. Žalobce se domáhal i upuštění od uloženého trestu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. To odůvodnil zásahem do jeho legitimního očekávání s tím, že je vzhledem k předchozí správní praxi žalovaného i oblastního inspektorátu zcela nepřiměřený.
90. Dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit v mezích zákonem dovolených, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený.
91. Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu výši uložené sankce moderovat výhradně v případě, kdy je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Není-li uložená výše sankce nepřiměřená, nemůže ani splňovat atribut zjevně nepřiměřené výše sankce. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
92. V projednávané věci bylo možno žalobci za jím spáchané přestupky uložit ve smyslu ustanovení § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce pokutu až do výše 2.000.000 Kč. Žalobce odůvodnil nepřiměřenost pokuty poukazem na předchozí správní praxi žalovaného i oblastního inspektorátu, která v něm vyvolala legitimní přesvědčení o správnosti jeho počínání. Jak je však uvedeno shora, krajský soud nedospěl k závěru, že by v dané věci došlo k zásahu do legitimního očekávání žalobce. Zároveň soud neshledal žádné právně významné důvody, aby mu byla uložená pokuta snižována s využitím moderačního

práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť v uložené výši 12.000 Kč není zjevně nepřiměřená. Při určení výše sankce přitom správní orgány nevybočily z mezí vytyčených zákonem, pokuta tak není ani nezákonná. Proto krajský soud návrhu žalobce na upuštění od uložené pokuty vyhovět nemohl.

93. Krajský soud tedy nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, přičemž neshledal ani žádné takové vady správního řízení, které by měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
94. Nutno dodat, že krajský soud neprovedl další žalobcem navržené důkazy, neboť by to bylo (jak je zřejmé ze shora uvedeného) pro posouzení věci nadbytečné.

VII. Závěr a náklady řízení

95. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
96. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. května 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu